

Starbucks

Het was veel te warm. Drie dagen geleden besloten ze op de meest geschikte dag naar het befaamde attractiepark in Duitsland te gaan, maar het weer hield zich niet aan de voorspellingen.

- Nou, zei Lynn, waar wil je beginnen?

Haar dochter van veertien keek gretig rond. In de verte lonkte een moderne achtbaan van glimmend staal, die hevig vloekte met de pastelkleurige gevels van de oude winkelstraat bij de ingang van het park. Lynn volgde haar hoopvolle blik en glimlachte. Meteen liep haar dochter weg.

- Als dit het oude Hollywood voor moet stellen, zei Renee, staat die achtbaan in Santa Monica.

- Ga eens achter haar aan, zei Lynn tegen haar volwassen zoon.

Hij zuchtte en volgde in een kalm tempo zijn zusje. Met zijn lange benen kon hij haar makkelijk bijhouden.

- We hadden op een andere dag moeten gaan, zei Renee. Volgens mij is het bijna dertig graden.

- Dit is Hollywood. Het is dertig graden Fahrenheit. Nog frisjes, eigenlijk.

- Leuk, zei Renee.

Ze slenterden achter de kinderen aan.

- Ik heb het haar nu eenmaal beloofd. Ze verheugt zich er al dagen op en dan ga ik niet op het laatste moment de boel afblazen.

- Natuurlijk niet, zei Renee. Maar het is wel warm.

Lynn keek nieuwsgierig naar de winkels, die gebouwd waren in de stijl van de vijftiger jaren. Ze verkochten plastic waren, schreeuwend dure vrijetijdskleding, fel gekleurd snoepgoed en fout eten. Vrij modern voor die tijd.

- Als je dat ziet, zei Lynn, en ze gebaarde naar een snoepwinkel met een interieur in zuurstokkleuren, begrijp je pas waarom Amerikanen zo dik zijn.

- Ik hoop wel dat ik ergens een fatsoenlijke kop koffie kan krijgen. Amerikanen zijn berucht om hun waardeloze koffie.

- We zijn hier nog altijd in Duitsland. Ik kan me niet voorstellen, dat je gedwongen wordt om slappe koffie te drinken.

- Misschien is er een Starbucks. Die hebben een goede naam.

- Starbucks, zei Lynn, is alleen maar een succes, omdat de doorsnee eetgelegenheden in de VS weigeren fatsoenlijke koffie te schenken.

- Starbucks komt naar Nederland, heb ik gelezen.

- O, ze zullen vast goed boeren. Straks lopen de kantoortijgers allemaal met een bekertje koffie van Starbucks over straat. Hebben ze op de tv gezien en in films. Zijn ze modern. En slaafs.

- Jij drinkt Engelse thee.

- Nederlandse thee smaakt voor geen meter, anders kocht ik het wel. Nee, voor thee moet je bij de Engelsen zijn. Maar ik loop er niet mee over straat. Bovendien, het is waanzin om een beker koffie of thee te kopen voor op je werk. Elk bedrijf heeft een eigen kantine, of restaurant. In Nederland is de koffie meestal prima.

- Ja, maar dan zit je dan, achter je bureautje. Juffrouw Annie komt langs en vraagt of je koffie wilt. Is het toch spannender om een beker van Starbucks op je bureau te hebben staan.

- Onbenullen, stuk voor stuk. Lui die een auto kopen voor de bureaus en een maatpak voor de collega's. Trouwens, wat is er mis met een thermosfles?

- Hé, riep Renee naar de zoon van Lynn, die zich inmiddels ver van hen verwijderd had, haal haar eens terug!

- Ze kan nergens naar toe, zei Lynn.

- Ze zou kunnen verdwalen.

Hij stak een hand op en zette het op een draafje.

- Is zo iemand wel een onbenul? vroeg Renee. Als je in een mooie auto op je werk komt, een maatpak draagt en koffie van Starbucks drinkt...

- En het hoogste woord voert tijdens vergaderingen.

- En vooral de juiste mensen kent.

- Ja, zei Lynn, dan heb je op den duur wel succes. Je wordt een succesvolle onbenul. Manager, noemen ze dat.

Ondertussen verschenen de kinderen weer in hun blikveld. Dochterlief keek met een boos gezicht naar haar broer, maar ze wachtte wel tot hij het verantwoord vond om verder te lopen. Toen schoot ze er weer vandoor.

- Arme jongen, zei Renee en ze riep naar hem: Blijf maar bij haar!

Hij wuifde een keer en even later waren ze allebei verdwenen.

- We pikken ze bij de achtbaan wel op, zei Lynn.

- Mijn idee, zei Renee. Het is druk. Ze zullen lang moeten wachten, voor ze een keer op hun kop mogen hangen.

- Dat ding ziet er gevaarlijk uit.

- Ik ga er niet in.

- Ik ook niet.

Ze wachtten even tot een kudde Japanners de straat overgestoken was en liepen toen verder.

- Aziaten, zei Renee, in een attractiepark in Duitsland, waar de suggestie wordt gewekt dat je in Amerika bent, passeren vrouwen uit Nederland.

- Een van die mensen had een bekertje koffie vast. Je weet wel, zo'n ding met een dekseltje en een drinkopening.

- O ja?

Renee keek een zijstraat in. Wat ze daar zag, beviel haar blijkbaar, want ze zwenkte meteen uit de flank.

- Koffie, zuchtte Lynn en ze liep haar vriendin achterna. Wat is dat toch met software engineers, dat ze niet zonder koffie en pizza kunnen?

Even later zetten ze hun weg voort.

- Is ie lekker? vroeg Lynn.

- Gaat wel. Ik heb hem liever wat pittiger, maar dit is al de sterkste smaak.

- Dat bedoel ik. Amerikanen drinken gruwelijk slappe koffie.

- En Duitsers?

- Geen idee. Zeg, weet je waar het woord Duitser mij aan doet denken?

Renee nam nog een slok en schudde nee.

- Aan Duister. Is het niet aardig?

- Nee, zei Renee. Het is onzin.

- Er is zoveel onzin. Waarom ben jij, software engineer, eigenlijk een software engineer?

- Je bedoelt, waarom heb ik dat beroep?

- Nee, waarom heet het zo? Waarom ben jij niet een computerprogramma-ontwikkelaar?

- O, zei Renee, op die manier. Als ik mezelf op internet aanbiedt als computerprogramma-ontwikkelaar, is geen bedrijf in mijn diensten geïnteresseerd.

- Bevalt het een beetje, als freelancer?

- Het bevalt mij uitstekend, als vrij gelanceerde.

- Dat is beter dan als ongeleid projectiel.

- Ik had ooit een collega die je een ongeleid projectiel kon noemen. Hij was werkelijk geniaal. Autistisch, maar geniaal. Hij rammelde er vlot duizenden regels code uit, maar de opdracht vergat hij onderweg. Met als gevolg dat ik sneller klaar was dan hij.

- De haas en de schildpad, zei Lynn.

- Wie noem jij hier een schildpad?

Ze kwamen bij een kruising aan. Het was een T-splitsing, waar ze moesten kiezen tussen een pad naar links en een pad naar rechts. Terwijl ze rechtdoor wilden. Renee liep naar een afvalbak en deponeerde er haar lege beker.

- Links? stelde Lynn voor.

- Mij best. Ze zullen ons wel langs alle winkels en eetgelegenheden laten lopen, voor we bij die fantastische achtbaan zijn.

- Wist jij dat uit onderzoek gebleken is, dat klanten in een winkelgebied bijna altijd rechts afslaan, als ze moeten kiezen tussen links en rechts?
- Dat verwondert me niets. Bij een rotonde moet je ook naar rechts, zelfs als je links uit wilt komen. Waar is dat onderzoek uitgevoerd?
- In de VS, zei Lynn.
- In Engeland zal het wel anders zijn.
- Omdat ze links rijden? Nemen ze daar trouwens een rotonde naar links in plaats van naar rechts?
- Goeie vraag. Dat weet ik eigenlijk niet. Overigens, het is rekenmachineprogramma-ontwikkelaar. Computer is Engels. To compute betekent berekenen.
- Machine is ook geen Nederlands.
- Wat is het dan? vroeg Renee.
- Geen idee, maar volgens mij is het geen Nederlands.
- Persoonlijk vind ik de Franse benaming wel aardig, voor een computer. Ordinateur. Leuk, hè?
- En wat maakt dat jou? vroeg Lynn
- Eens even denken... Dat weet ik niet.
- Frans is tegenwoordig niet meer belangrijk.
- Je kunt je er aardig mee redden in Afrika.
- Dat bedoel ik.

Ze bleven tegelijk stilstaan. Het pad dat ze gekozen hadden, liep in een grote bocht terug naar de ingang. Zonder iets te zeggen, draaiden ze om. Bij de kruising namen ze het pad naar rechts.

- En maar eigenwijs zijn, zei Lynn.
 - We horen hier niet thuis, zei Renee. Wij zijn links georiënteerd.
- Tien minuten later stonden ze voor een enorm gevaarte van staal, waar glanzende sleden op wieltjes de ene draaiing na de andere namen, terwijl jonge meiden met gezonde stembanden voor bijpassende geluiden zorgden.

Broer en zus stonden in een lange rij, al wel vooraan, te wachten. Hij zweeg geduldig, maar zij babbelde druk en huppelde zelfs even.

- Wat een lol, zei Renee.
 - Daar doen we het voor, zei Lynn.
- Ze wuifden naar de kinderen en zochten een bankje op. Terwijl ze gingen zitten, kwam de kudde Japanners voorbij. Zij gingen achteraan in de rij staan.
- Er moet nog een andere weg zijn, zei Renee.
 - Vraag het ze.
 - Ik spreek geen Japans.
 - Ze zullen wel Engels spreken.
 - Een Nederlandse vrouw vraagt in Duitsland aan Japanners de weg in het Engels.
 - Het wordt nog leuker, zei Lynn, als je doet alsof je een Française bent, die in gebroken Engels de weg vraagt.
 - Ga je gang, zei Renee. Mijn Frans is belabberd.
 - In gebroken Engels, zei ik.
 - Dan nog ben jij de aangewezen persoon. Jouw Engels ligt al jaren aan scherven.
 - Dank je, zei Lynn. Ze stond op en liep op de Japanners af. Renee zag haar met een hautain gezicht in de richting van de kruising wijzen.
 - In het Frans, zuchtte Renee. Ze kan het niet laten.

Lynn hield het echter snel voor gezien. Ze glimlachte verontschuldigend naar de Japanners en liep terug naar het bankje. Met een zucht ging ze weer zitten.

- Viel het tegen? vroeg Renee.
- Ze komen uit Frankrijk, wil je dat geloven?
- Ikke wel.
- Ik had nauwelijks iets gezegd, of ze vroegen waar ik vandaan kwam. Is Verviers een Franse plaats?
- Nee, Waals. Het ligt hier niet zo ver vandaan.
- Het zijn Belgen?

- Het zijn Japanners uit België die Frans spreken en die zich kostelijk hebben geamuseerd met een of andere muts uit Nederland in een attractiepark in Duitsland, waar men ijverig doet alsof je in Noord-Amerika bent.
 - Nee, lachte Lynn, dat kan beter. Het zijn Japanners uit België die met een touringcar van een bedrijf in Luxemburg door hun Franse chauffeur naar Duitsland zijn gereden, waar ze in een omgeving die aan Amerika doet denken werden aangesproken door een vrouw uit Nederland...
 - Die, ging Renee lacherig verder, met haar Engelse vriendin het park bezocht...
 - Om de geadopteerde Zuid-Afrikaanse kinderen van haar vriendin een plezier te doen...
 - Maar ook, omdat haar man, die van geboorte Zweed is, wel toe was aan een beetje rust.
 - Ik wil geen Zweed als man, zei Lynn.
 - Haar man, die van geboorte Noor is, maar die in Zweden is opgegroeid...
 - Ze zijn aan de beurt.
- Renee keek naar de ingang van de achtbaan. De kinderen namen met zes andere bezoekers plaats in een slede. Renee wuifde, maar ze zagen het niet.
- Daar gaat mijn eerstgeborene, zei Lynn.
 - Het zal wel veilig zijn.
 - Ik hoop het. Wie anders moet voor mij mantelzorgen, als ik oud en versleten ben?
 - Niemand. We gooien je gewoon uit het raam.
 - Ik woon op de eerste verdieping.
 - Je was toch versleten?
 - O ja, zei Lynn, dan val je nog wel dood van een stoel. Zullen we dadelijk wat gaan eten? Ik heb zin in een broodje.
 - Als je maar weet, dat je hier alleen witte broodjes kunt krijgen met een vette hap. En pizza's. Ik adviseer een pizza.
 - Wat een vreselijke troep. Je betaalt je blauw en als dank kun je met buikpijn naar huis.
 - Een gehaktstaaf is ook vet.
 - Nee, zei Lynn beslist, in Nederland is een gehaktstaaf een verfijnd gerecht, dat uitsluitend gebakken wordt in links georiënteerde vetzuren.
 - Daar gaan ze.
- De slede kroop eerst over de stalen buizen naar voren en werd toen langzaam omhoog getrokken door een ratelende ketting.
- Op hoop van zegen, zei Lynn.
 - Over een week begint de school weer.
 - Gelukkig wel.
 - Krijgt ze talen?
 - Ja, Engels en Duits.
 - Geen Frans? vroeg Renee.
 - Wie wil er nou naar Afrika?
 - Of naar Frankrijk. Het kan toch van pas komen.
 - Mensen die koffie van Starbucks drinken, die gaan naar Frankrijk.
- Op dat moment reed de slede met toenemende vaart van de helling af.
- Gekkenwerk, zei Lynn, terwijl ze nee schudde.
- De twee vriendinnen volgden de razende slede en toen die eindelijk tot stilstand was gekomen, zei Lynn:
- Dat valt me toch weer mee.
- Haar dochter klom uit de slede, rende langs het bankje waar de twee vriendinnen zaten, riep: Ik ga nog een keer, en ging weer in de rij staan.
- Broerlief kwam op het bankje zitten, tussen de twee vriendinnen in. Lynn keek hem aan.
- O, goed, zei hij mat, en met tegenzin sleepte hij zich naar de ingang van de achtbaan, waar hij naast zijn zusje in de rij ging staan.
 - Vind je het echt zo warm? vroeg Lynn.
 - Nu gaat het wel, zei Renee. Als je stil kunt blijven zitten...

- We hebben geen haast. Dadelijk nemen we wel een ijsje, als de kinderen uitgespeeld zijn.

- Leuk, hoe broer en zus met elkaar omgaan, ondanks het leeftijdsverschil.

- Kwestie van opvoeden, zei Lynn.

- Ik zag het, zei Renee. Daar kunnen de Duisters nog wat van leren.

- En de Japanners. Waarom trouwens een Zweed als echtgenoot?

- Waarom niet? Groot, blond, sportief. Je zou het slechter kunnen treffen.

- Al eens bij Ikea geweest?

- Ja, vaak genoeg, zei Renee. Hoezo?

- Het ziet er knap uit, maar je moet alles zelf doen.

Renee schoot in de lach.

- Laat me niet lachen, zei ze. Ik krijg het weer warm.

Lynn glimlachte en begon te neuriën. Renee staarde een tijdje voor zich uit en vroeg toen:

- Is dat Beethoven?

- De Negende. Alle Menschen trinken Starbucks.

- Werkelijk?

- Eigenlijk is het: Alle Menschen werden Brüder. Dat zag Beethoven wel zitten, dat alle mensen broeders werden. Het was de tijd van gelijkheid, vrijheid en broederschap.

- Arme man. Het is maar goed dat hij niet wist wat er nog komen zou.

- Och, zei Lynn, uiteindelijk krijgt hij z'n zin. We worden allemaal broeders. Nog een jaartje of vijftig en het maakt niet meer uit, waar je woont of geboren bent.

- Dankzij het internet, zei Renee instemmend.

- Ook. En de globalisering.

- En Starbucks. Ik heb wel weer zin in een bekertje koffie.

- Kijk, de Japanners zijn aan de beurt.

Nog voor ze op de top van de helling waren, begonnen de vrouwen in het gezelschap te gillen. De kinderen van Lynn keken de slede na. Haar dochter lachte en riep naar het bankje:

- Renee!

- Ik zie het! riep Renee. Die zijn bang.

- Het gaat misschien nog wel verder, zei Lynn. Mijn dochter ziet jou als haar stiefmoeder.

- Terwijl we alleen maar vriendinnen zijn.

- Hartsvriendinnen, dat is toch wat anders.

- Blijkbaar, zei Renee. Ik vind het wel leuk.

- Stel je eens voor. Niet alleen worden we allemaal broeders en zusters, ook zullen kinderen door de samenleving worden opgevoed.

- Zou het?

- Het is eigenlijk al heel dichtbij. Als ik met mijn dochter naar een van die Japanse vrouwen ga en ze vraag om even op haar te letten, dan zou ze dat doen, vermoed ik.

- Maar, zei Renee, je vraagt het niet aan een van die mannen.

- Nee, dat is zo.

- Misschien, zei Renee, zal dat uiteindelijk de droom van een broederschap verstoren. Mannen blijven mannen. De helft van de wereldbevolking houdt een potentieel gevaar in voor de andere helft. Elke seconde wordt ergens op de aardbol een vrouw verkracht.

- Daar heb je een punt... zei Lynn aarzelend.

- Wel een domper op de feestvreugde, niet?

- Ik had er niet aan gedacht.

- Dan is het meer: Alle Frauen werden... Nou ja, zoiets als zusters.

- Ligt je Duits aan scherven? vroeg Lynn glimlachend.

- Het is niet mijn sterkste vak.

- Nee, dat blijkt.

- Alle Frauen trinken Starbucks, laat ik het daar maar op houden.

Lynn keek naar de rij. De kinderen waren weer bijna aan de beurt. De rij was nu minder lang en de sleden zoefden af en aan.

- Het is inderdaad warm, zei Lynn.
- We zoeken dadelijk wel een plekje in de schaduw. Hoe lang blijven we?
- Tot we klaar zijn.
- Afijn, als ik op tijd een bekertje koffie kan drinken, dan red ik het wel.
- Computerprogramma-ontwikkelaar, zei Lynn smalend.
- En een pizza, die gaat er ook wel in.
- Ingénieur informatique.
- Ja, heet het zo, in het Frans?
- Ingénieur informatique qui fume un ordinateur.
- Dat klinkt wel chiquer dan software engineer.
- Zet het op je visitekaartje.
- Goed idee.

Tevreden zakte Lynn onderuit. Renee keek met toegeknepen oogleden naar de felle zon. Het was best om te doen, als je je maar rustig hield.

Even later liet Lynn haar kinderen voor de derde keer in de achtbaan gaan.

- Je zoon stak een middelvinger op, zei Renee.
- Ik zag het. Maar tegen niemand in het bijzonder.

Renee knikte en keek naar haar nagels.

- Ingénieur informatique, zei ze. Dat klinkt best aardig. Bonjour, monsieur... Je suis ingénieur informatique.

- Qui fume un ordinateur, zei Lynn.

Haar vriendin glimlachte.

- Vergeet het niet op je visitekaartje te zetten.
- Tuurlijk, zei Renee.

Ze keken elkaar aan.

- Je hebt het door, zei Lynn.
- Ik ben niet achterlijk.

Ook een vierde keer mocht dochterlief in de achtbaan. Ze wilde echter een keer alleen, ongetwijfeld om de spanning te verhogen.

- Wat jammer, zuchtte haar broer en hij ging naast Renee op de bank zitten.
- Heb je het warm? vroeg Lynn.
- Nee, het valt wel mee.
- Het is best om te doen, zei Renee, als je je maar rustig houdt.

Lynn sloot haar ogen. Ze genoot van de ontspannen sfeer.

- Bonjour, je suis ingénieur informatique, zei Renee met een voornaam gezicht tegen haar stiefzoon. Hij knikte.

- Geen middelvinger, jongeman, zei Lynn met gesloten ogen.

De jongeman vouwde zijn armen over elkaar.

- Heb je zin in koffie? vroeg Renee. Ze hebben hier Starbucks.
- Ja? O, cool.

- En ik sta dat allemaal maar toe, zuchtte Lynn.

Haar zoon en Renee stonden op.

- Jij niets, Lynn? vroeg Renee.
- Graag een croissantje en een tomatensapje.
- Hè? zei haar zoon. Ik heb jou nog nooit een croissantje zien eten.
- Ze heeft iets tegen Starbucks, zei Renee.
- Starbucks is lauwe shit, man.
- En voor dochterlief een bekertje ranja met een gevulde koek, zei Lynn.
- Kom, zei Renee. Laat Lynn maar even in het verleden verwijlen. Dat heeft ze nodig.
- We nemen voor mijn zusje wel een djoez mee.

Lynn schudde gelaten nee. De jeugd was reddeloos verloren.

Even later gaf ze haar dochter voor de vijfde keer toestemming om in de achtbaan te gaan.

- Maar er zijn meer attracties. Als Renee en je broer dadelijk terug zijn, gaan we verder.
- Waar zijn ze naar toe?
- Drinken halen. Voor jou nemen ze een djoez mee.
- Cool, zei ze en vlug sloot ze weer aan in de rij.

Een man met een donker uiterlijk kwam naast Lynn zitten. Zijn twee zoontjes gingen in de rij staan, achter haar dochter.

Een Marokkaan, dacht Lynn. Of misschien een Turk. Hebben ze in Duitsland wel Marokkanen? Het wordt steeds fraaier. Een Nederlandse vrouw, die getrouwd is met een Zweed, die eigenlijk een Noor is, en die met haar Engelse vriendin...

- Schön nicht? zei de man vriendelijk tegen haar.

Lynn knikte.

- Ja, zei ze. Lauwe shit, man.